

Коли володар Півночі, Грольф Полум'яний, дізнався про те, що сталося, він розділив землі Ейнара між трьома своїми найвідданішими воїнами, а Сноррі Каламару звелів порядкувати батьковим і братовим спадком аж доки повернеться молодший брат, Яттейр.

Коли той приплив, Сноррі сказав:

— Тепер батькове майно — твоє майно. Проживу я на твоїх землях рік і один місяць, а потім піду, бо маю ще справи у світі.

Відповів Яттейр Меткий:

— Живи скільки хочеш. Ти — останній мій брат, нема в мене нікого ріднішого за тебе.

І так було: одружився Яттейр і почав порядкувати землями батька й діда, Сноррі ж оселився на віддаленому хуторці в старого Рагнара Половинника.

Той Рагнар був побратим Снерріра Ватри. Замолоду ходили вони разом у виправи в далекі землі, билися плечем до плеча, чесно ділили здобич. Коли Снеррір відклав меч і сокиру, Рагнар ще довго плавав за море, аж до казкового острова Тафани і далі, й бачив на власні

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

— Не прогавте, воїни! — крикнув другий.

Вмить вибігли зі стаєнь четверо, а ще двоє вже йшли на Сноррі від брами — і всі зі зброєю. Знав він їх: були це подорожні, що прибилися до каравану два дні тому. Казали, що йдуть на той бік Славути, шукають свого брата. Та не скидалися вони на родичів, радше на найманців, які не вперше з наказу вистежують здобич.

Було в цих краях немало його співвітчизників, однак ці шестеро викликали в Сноррі сильний неспокій. Тож і подбав він про шлях для втечі — не врахував, однак, що опікуватиметься мисливцями сам Пан полеглих.

Почув тоді Сноррі крик з-за плеча:

— Ну ж бо, брате, час настав! Бийся.

Почув ще й інший голос, що, насміхаючись, промовив:

— От і заступив ти за власну межу, Каламарю. Той, хто двічі відмовляє Батькові битв, — приречений!

Бачив Сноррі, що з людьми, котрі підходили до нього, жодні розмови не допоможуть. Були вони тут не для того, щоб домовлятися чи вмовляти. Тож висмикнув Сноррі Сивоволосий меч з мішка і одним рухом розмотав шкури. Та витягати меча не поспішав.

Стрибнув до тих двох, що стояли біля брами, відбив удар одного, влучив руків'ям в живіт другого. Бився він так не раз і не двічі: на користь пішла Рагнарова наука. Та дати відсіч шістьом нападникам непросто, навіть якщо вони недосвідчені чи перелякані. Тим паче — коли їм допомагають.

А Сноррі бачив: часом виступала з присмерку знайома біла постать, закривала лиходіїв, приймала удар на себе.

Знав він, що так і буде, та все одно стискалося серце: ніколи не думав Сноррі, що стане проти нього рідна сестра.

Б'ючись, гукнув він разів зо два: «На поміч!» — та жоден вогник не засвітився у вікнах заїжджого двору, жодна постать не ступила за поріг. Міцним сном оповив усіх Один, подбав, щоб здійснився нарешті його задум.

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

Купити книгу на сайті kniga.biz.ua >>>

живого онука на ймення Олаф Вертиязикий. Застеріг він Олафа щодо меча, розповів про ціну, яку доводиться платити за здобуті ним перемоги.

Одразу ж після смерті старого короля Олаф вийшов зі скарбниці з Криком у руках і відтоді тримав меча завжди при собі. Незабаром отримав він нове прізвисько – Олаф Месник, а ще – Олаф Різник.

Коли Олафів син Гудмунд Тихий спалив Різника в лазні, його швидко виправдали й негайно визнали новим королем.

Поховали Олафа в кургані. Викликали з-за Оселедцевої протоки жерця, щоб провів усі належні ритуали, поклали в могилу улюбленого коня, найвідданішого собаку і сімох найкрасивіших рабинь, що їх привіз Олаф зі своїх походів. Поклали туди ж і Крика.

Могилу насипали на межі з Вовчим лісом і посадили на кургані три осики, щоб міцно тримали покійного в землі. Минули роки – і ліс поглинув той курган. Відтоді, коли й згадував хтось зі старших людей про Олафа, називали його Олафом Вкоріненим, а сам ліс – Олафовим.

Ніколи не рубали там дерев, та й росли вони посохлі, покручені. Якщо робили з них дошки для човнів, то такі човни йшли на дно. Якщо пускали дерево на розпал – горіло воно димом гірким, чадним, ядучим. Чоловік, що вдихнув такий дим, втрачав притомність і починав промовляти чорні пророцтва.